

ved en Forandring, og Spørgsmaalet maa da blive det, i hvilken Retning denne helst burde gaa.

For det første kunde man ved en Forandring af Regulativet gøre den nu udelukkende for de mest sløve, uhelbredelige Patienter bestemte Anstalt til en Plejestiftelse for kronisk sindsyge i Almindelighed, og naar saa Anstalten tillige ved en Udvidelse fik større Lokaler, hvorved man vilde blive sat i Stand til at fordele Patienterne paa en passende Maade efter deres aandelige Standpunkt, vilde allerede overmaade meget være bundet. Naar det fornødne Terræn tilvejebragtes, kunde man endvidere, da en Anstalt for kronisk sindsyge jo, som oven for bemærket, kan gøres omtrent saa stor, som det skal være, i Tidens Løb udvide den mere og mere, saa længe det blot nogenlunde var muligt, og derved skaffe Plads til Flertallet af Landets kronisk sindsyge paa dette Sted. Da en ren Plejeanstalt jo er billigere haade at anlægge og at drive end en tillige for helbredelige bestemt Anstalt, vilde en saadan Ordning jo ganske vist have sine Fordele, men paa den anden Side lader den dog i flere Retninger ogsaa meget tilbage at ønske, og særligt er der da et Hensyn, som gør denne Ordning utilraadelig for vore Forhold. Det er jo nemlig klart, at, naar Flertallet af Landets kronisk sindsyge saaledes gik til Viborganstalten, vilde de andre Anstalter og da navnlig de to blandede Anstalter ved Aarhus og Bordingborg, der ikke have nogen fast Grænse mellem Belægningen med helbredelige og uhelbredelige Patienter, mere og mere antage Karakteren af Helbredelsesanstalter, og heri ligger det svage Punkt ved denne Ordning. Det er allerede oven for (Sp. 3261) antydet, at Spørgsmaalet om, hvad en Overlæge ved en Sindsygeanstalt kan overkomme, for en ikke ringe Del afhænger af, hvor mange helbredelige Patienter der aarligt tilføres denne, idet disse stille et langt større Krav til Overlægens Tid og Arbejde end de uhelbredelige. De første Trænge til stadig større Behandling, Opmuntring og Samtale, de nødvendiggøre en vidtløftig Brevveksling med Slægtninge osv., medens de uhelbredelige Patienter, der ere komne fuldstændigt til Ro, kræve langt mindre Tid og Arbejde. Allerede nu klage Overlægerne, og da navnlig en af dem, over, at Arbejdet er alt for overvældende, men hvis det i Fremtiden yderligere forøgedes, vilde det endog være at befrygte, at det ikke mere vilde kunne besørges paa en fuldt ud betryggende Maade. Man kunde nu mene, at man i saa Fald maatte kunne lette Overlægerne deres Arbejde ved at give dem mere Hjælp af underordnet Bøgepersonale, men heller ikke det vilde være heldigt, i alt Fald for de blandede Anstalters Vedkommende, som jo ere de mest trykkede, idet hele Princippet for disse netop kræver en Centralisation af saa meget af Arbejdet som muligt paa Overlægens Haand og altsaa ikke godt kan forenes med en Udstyknung af det paa flere Hænder.

En nogenlunde ligelig Fordeling af Arbejdet mellem alle 4 Anstalter vilde man derimod kunne opnaa ved ogsaa at gøre Viborganstalten tilgængelig for helbredelige og altsaa omdanne den til en Anstalt haade for helbredelige og uhelbredelige. Denne Form for Udvidelsen vilde ganske vist forholdsvis blive noget dyrere, eftersom det derved nødvendiggjorte Kurhus for helbredelige Patienter ligesom ethvert andet Kurhus maa have rummeligere Lokaler til disses Fordeling, end der behøves i en Plejestiftelse, men hertil maa dog bemærkes, at Udgiften vilde kunne indskrænktes ganske betydeligt ved at lade hele Anstalten ligesom nu nøjes med een Forplejningsklasse, svarende til de andre Anstalters 3die Forplejningsklasse. Dette kan saa meget lettere gøres, som det for Tiden netop er 3die Forplejningsklasse, der trænger til flere Pladser, idet Anstalterne ved Aarhus og Middelfart have rigelig Plads paa 1ste og 2den Forplejningsklasse, medens Pladserne for disse Klasser i Bordingborganstalten netop slaa til. Da det nu just er Patienterne af 1ste og 2den Forplejningsklasse, der stille ganske særligt store Fordringer til Plads (Enkeltsværelser, Selskabslokaler), Økonomi og Forplejning, vil det let indses, at en Anstalt, der udelukkende er beregnet paa 3die Forplejningsklasse, vil kunne bygges og drives forholdsvis langt billigere end en, der har alle 3 Klasser. Gør man Udvidelsen tilstrækkeligt stor, saaledes at Anstalten, ved at saa noget over 300 ny Pladser, bliver af Størrelse som Middelfartanstalten, vil man altsaa paa denne Maade opnaa netop, hvad der for Tiden er Trang til, og det meget billigere end ved allerede nu at stride til Opførelsen af en helt ny Anstalt. Dertil kommer, at man herved tillige vil hæve Viborganstalten op fra dens nuværende lave Standpunkt og bringe den i Niveaue med de andre Anstalter; i Stedet for den nu i saa mange Henseender utilfredsstillende Institution vil man saa en, der vil kunne siges at tilfredsstille alle billige Fordringer. Der vil derhos tilvejebringes en større Enhed i Ordningen af Statens Omjorg for de sindsyge, end der for Tiden er til Stede.